In de zaak:

1. BOCHUMER VEREIN FÜR GUSSSTAHLFABRIKATION AG,

naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Bochum,

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

2. NIEDERRHEINISCHE HÜTTE AG,

naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Duisburg,

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

3. STAHLWERKE SÜDWESTFALEN AG,

naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Geisweid (Siegen),

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

Verzoeksters,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. W. von Simson, aanvankelijk te Capellen, later te Bertrange,

bijgestaan door mr. W. von Simson,
advocaat te Düsseldorf,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende
Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

vertegenwoordigd door mr. F. van Houten,
juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als gemachtigde,

bijgestaan door mr. W. Schneider,
advocaat te Frankfort,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de brief van 18 december 1957 van de Hoge Autoriteit aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap no. 4 van 1 februari 1958*, voor zover deze brief een beschikking bevat in de zin van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag;

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President;*

O. Riese, *Kamerpresident;*

L. Delvaux *(Rechter-Rapporteur)*, Ch. L. Hammes en N. Catalano, *Rechters;*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange;

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

I — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeksters* concluderen:

„1) tot nietigverklaring van de brief van de Hoge Autoriteit aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers d.d. 18 december 1957, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de E.G.K.S. van 1 februari 1958, blz. 45 e.v.*, voor zover deze brief een beschikking bevat in de zin van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag;

2) tot veroordeling van verweerster in de proceskosten".

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„1) akte te verlenen dat alle betekeningen en mededelingen met betrekking tot het onderhavige geding dienen te worden gericht aan de Hoge Autoriteit, Place de Metz 2, Luxemburg;

2) het op 17 maart 1958 door verzoeksters ingediende beroep als ongegrond te verwerpen;

3) verzoeksters in de kosten te veroordelen".

II — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het onderhavige geding ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat:

Bij beschikking 22-54 van 26 maart 1954 heeft de Hoge Autoriteit een vereveningsstelsel ingevoerd teneinde te verhinderen dat de schrootprijzen binnen de Gemeenschap zich zouden aanpassen aan de hogere prijzen van uit derde landen ingevoerd schroot.

De beschikkingen 14-55 en 2-57 handhaafden dit vereveningssysteem, doch vanaf 1 april 1955 diende de opbrengst van de heffing er toe om, behalve de verevening, ook het verlenen van premies op

toegenomen verbruik van ruwijzer te financieren. De praktische toepassing van het systeem werd toevertrouwd aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (G.B.S.V.) en aan het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot, welke organen onder controle stonden van de Hoge Autoriteit.

Volgens de beschikking 2-57 wordt de door iedere onderneming te betalen bijdrage berekend door toepassing, voor ieder afrekeningstijdvak, van een basistarief op het verbruik van aankoopschroot en eventueel van een aanvullend tarief op het extraverbruik van aankoopschroot van de onderneming. Het totale verbruik van schroot van een onderneming wordt omschreven als te zijn gelijk aan de som van het totaal aan eigen omloopschroot en de ontvangen hoeveelheden aankoopschroot, vermeerderd met de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn afgenomen, of verminderd met de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn toegenomen, en eventueel verminderd met afgeleverde hoeveelheden verkocht en/of afgestaan schroot. Het verbruik van aankoopschroot is dan gelijk aan het totale verbruik verminderd met het totaal aan eigen omloopschroot, en de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn afgenomen.

Op grond van deze definities hebben sommige ondernemingen de uitdrukking „eigen omloopschroot" opgevat in de zin van „schroot dat niet van aankoop afkomstig is" en hebben aan het Vereveningsfonds als eigen omloopschroot opgegeven al die hoeveelheden die zij hadden betrokken van dochterondernemingen welke een andere firmanaam droegen, doch waarvan zij een overwegend deel van de aandelen bezaten. Voor deze ondernemingen is dus „concernschroot" hetzelfde als „eigen omloopschroot", en behoeft hierover niet de bijdrage betaald te worden welke op het verbruik van aankoopschroot wordt geheven.

Het G.B.S.V. heeft zich toen bij brief van 30 oktober 1957 tot de Hoge Autoriteit gewend met het verzoek overeenkomstig artikel 15, lid 2, van de beschikking 2-57 een beschikking te geven over deze kwestie. In haar antwoord van 18 december 1957, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap van 1 februari 1958*, gaf de Hoge Autoriteit als haar mening te kennen, dat het probleem niet juist was

gesteld, daar er reeds een gevestigde opinie bestond volgens welke het toepassingsgebied van het begrip „eigen omloopschroot" met dat van het juridische begrip „eigendom" verbonden was.

Het onderhavige beroep strekt tot nietigverklaring van bovengenoemde brief van 18 december 1957.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Verweerster erkent dat volgens de jurisprudentie van het Hof (zaken 8-55 en 9-55), evenals een beschikking in formele zin, ook een brief van de Hoge Autoriteit kan worden bestreden. Maar zij stelt dat het omstreden criterium gelijkelijk van toepassing is op alle ondernemingen van de Gemeenschap welke schroot verbruiken en dat de litigieuze brief derhalve van algemene aard is. Hieruit volgt dat verzoeksters overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Verdrag alleen het middel détournement de pouvoir te haren opzichte kunnen aanvoeren.

Verzoeksters zijn van mening dat de litigieuze brief geen beschikking is. Alleen de handelingen van de Hoge Autoriteit waarvan vorm en inhoud voldoen aan de eisen van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag en die duidelijk zijn gekwalificeerd als beschikkingen of aanbevelingen, kunnen verbindend zijn.

Indien de bestreden brief een beschikking is, is het een individuele beschikking, gelet op het feit dat de brief is gericht tot de voorzitter van het G.B.S.V.; de brief heeft betrekking op verzoeksters, daar haar verplichtingen uit hoofde van de verevening aanzienlijk worden vergroot. Verzoeksters beschikken derhalve over alle middelen van artikel 33, lid 1, van het Verdrag.

2. TEN PRINCIPALE

Eerste middel: Onbevoegdheid

Verzoeksters stellen dat, volgens artikel 15, lid 2, van de beschikking 2-57, de Hoge Autoriteit alleen een beslissing kan nemen, indien het Bestuur van het G.B.S.V. niet tot een eenparig besluit heeft kunnen komen betreffende de *maatregelen*, voorzien *in de artikelen 3 tot 11, eerste lid*, van genoemde beschikking. In casu gaat het om de definitie van het begrip onderneming. *Artikel 2* van de beschikking definieert dit begrip als „in artikel 80 van het Verdrag bedoelde onderneming". Bovendien is deze definitie geen „*maatregel*".

Zij voegen hieraan toe dat volgens artikel 53, lid 1, sub *b*), de Hoge Autoriteit, waar het gaat om het treffen van financiële voorzieningen, slechts bevoegd is, nadat zij de bij eenstemmigheid bepaalde instemming van de Raad van Ministers heeft verkregen.

Daar verweerster van mening is dat het middel onbevoegdheid niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid), antwoordt zij dus slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Zij stelt dat door de bestreden brief geen wijzigingen zijn aangebracht in haar vroegere beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57 en dat de tussenkomst van de Raad van Ministers derhalve niet was vereist. Op verzoek van het G.B.S.V. heeft de Hoge Autoriteit de interpretatie welke het Bureau tot dusver aan het begrip „eigen omloopschroot" had gegeven, bevestigd en nader uitgewerkt. Een interpretatie volgens de gebruikelijke betekenis van het woord, in zijn verband beschouwd, is geen wijziging.

De in de bestreden brief toegestane afwijkingen bevatten evenmin wijzigingen van de vroegere beschikkingen. Immers, elk hoger geplaatst overheidsorgaan heeft tot taak de grenzen van een beschikking aan te geven door toepassing van objectief gedefinieerde en algemeen geldende criteria. De eenheid van plaats is een criterium dat aan deze voorwaarden voldoet.

Wat betreft de grief dat artikel 15 van de beschikking 2-57 niet doelt op artikel 2 van dezelfde beschikking en dat bijgevolg de Hoge Autoriteit zich niet kan uitspreken over het begrip onderneming bedoeld in lid 2, deze grief bevat een dubbele vergissing. Want in de eerste plaats gaat het hier niet om de uitleg van het begrip „onderneming", doch van het begrip „eigen omloopschroot". En in de tweede plaats handelt niet alleen artikel 2 over het begrip onderneming, doch ook artikel 3, dat de berekeningswijze van de bijdrage vaststelt.

Tweede middel: Vormgebrek

Verzoeksters stellen dat de bestreden brief met algemene stemmen had moeten worden goedgekeurd door de Raad van Ministers. Immers, hierdoor worden wijzigingen aangebracht in de beschikking 2-57, daar het criterium „in artikel 80 van het Verdrag bedoelde onderneming" wordt vervangen door dat van „de onderneming die dezelfde firmanaam draagt" of „de rechtspersoon".

Voorts is, in strijd met het voorschrift van artikel 15, lid 1, van het Verdrag, de brief niet met redenen omkleed.

Daar *verweerster* van mening is dat het middel schending van wezenlijke vormvoorschriften niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid), antwoordt zij slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Verweerster stelt dat de grief van gebrekkige motivering niet gegrond is. De derde alinea van de bestreden brief geeft deze motivering weer, welke steunt op het begrip eigendom en op een letterlijke en logische interpretatie van de omstreden uitdrukking. Een meer gedetailleerde motivering zou alleen dan vereist zijn geweest, indien de Hoge Autoriteit van de gebruikelijke betekenis van de woorden was afgeweken. Volgens algemeen geldende rechtsbeginselen is de gegeven motivering voldoende.

Derde middel: Schending van het Verdrag of van uitvoeringsregelingen daarvan

Verzoeksters betogen, dat de bijlagen van het Verdrag, de beschikkingen van de Hoge Autoriteit en de in de Lid-Staten algemeen erkende rechtsbeginselen uitvoeringsregelingen van het Verdrag zijn.

1) Volgens de vroegere beschikkingen (22-54, 14-55 en 2-57) kunnen alleen die ondernemingen voor de verevening in aanmerking komen, welke het schroot op de markt kopen. Het is immers duidelijk dat het eigen omloopschroot, wanneer dit in andere fabrieken van dezelfde onderneming wordt ingezameld, slechts wordt geboekt tegen interne verrekeningsprijzen welke onafhankelijk van de markt worden vastgesteld; dit schroot komt niet voor verevening in aanmerking, daar de handhaving van de marktkoers op een laag peil geen invloed kan uitoefenen op de interne verrekeningsprijzen.

2) De bestreden brief bevat verschillende tegenstrijdigheden.

3) De brief schendt het principe volgens hetwelk wetten en administratieve handelingen geen terugwerkende kracht mogen hebben.

4) De brief schendt de vroegere beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57, in het bijzonder artikel 3, lid 1, van de beschikking 2-57, waarin slechts aankoopschroot aan de bijdrage wordt onderworpen, en artikel 4, lid 1 en 2, volgens hetwelk de ondernemingen in de zin van artikel 80 van het Verdrag haar eigen omloopschroot in mindering mogen brengen op het totale schrootverbruik.

5) Volgens artikel 5 van het Verdrag moet de Hoge Autoriteit bij het vervullen van haar taak zo weinig mogelijk rechtstreeks ingrijpen. Zij mag alleen de *markt* rechtstreeks beïnvloeden en zij heeft niet het recht te interveniëren bij de interne leveringen van de ondernemingen.

6) Volgens artikel 80 van het Verdrag vormen verzoeksters met haar dochterondernemingen één enkele onderneming. Door de criteria firmanaam of rechtspersoon te aanvaarden, schendt de bestreden brief dit artikel.

7) Verzoeksters vormen met haar dochterondernemingen een economische eenheid en in belangrijke mate ook een juridische eenheid. Zij bevinden zich dus in een situatie welke te vergelijken is met die van ondernemingen uit eenzelfde produktietak die haar verschillende bedrijven in een enkele rechtspersoon hebben verenigd. De bestreden brief schendt dus artikel 3, sub *b*), van het Verdrag, dat aan allen die als verbruiker optreden en in vergelijkbare omstandigheden verkeren, op voet van gelijkheid de toegang tot de produktiebronnen waarborgt; hij schendt voorts artikel 4, sub *b*), dat discriminaties verbiedt.

8) Verzoeksters zijn eveneens het slachtoffer van een discriminatie van de ondernemingen aan welke het G.B.S.V. een afwijking heeft toegestaan, welke maatregel door de bestreden brief wordt goedgekeurd „met het oog op de uitzonderlijke omstandigheden in deze beide gevallen". Immers, de tussen de dochterondernemingen van verzoeksters bestaande betrekkingen zijn veel nauwer dan die welke bestaan tussen Hoogovens en Breedband enerzijds en tussen Breda Siderurgica en de vennootschappen welke door de Finanziaria Ernesto Breda beheerd worden anderzijds. Voorts wordt bij verzoeksters het schroot ingezameld in eenzelfde onderneming in de zin van artikel 80 van het Verdrag, hetgeen niet het geval is met de ondernemingen aan welke de afwijking is verleend.

Verweerster is van mening dat het middel schending van het Verdrag in casu niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid). Zij antwoordt dus slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Volgens verweerster verwarren verzoeksters de begrippen economische eenheid en juridische eenheid. Alleen de laatste is bepalend voor de toepassing van de beschikkingen nopens de schrootverevening. Volgens artikel 2 van de beschikking 2-57 zijn aan de heffing onderworpen „de in artikel 80 van het Verdrag bedoelde ondernemingen, voor zover zij schroot verbruiken", dat wil zeggen de staalproducenten, maar niet de holding companies of de moederondernemingen welke deze staalproducenten beheersen. Wanneer deze bepaling

spreekt van onderneming, dan kan hiermede slechts zijn bedoeld een rechtspersoon welke schroot verbruikt. Ook al erkent het Duitse recht op fiscaal gebied het bestaan van economische, financiële en organisatorische bindingen tussen een moederonderneming en een of meer daarvan afhankelijke dochterondernemingen, toch blijft deze erkenning steeds beperkt tot bepaalde sectoren; de juridische zelfstandigheid der dochterondernemingen wordt daardoor niet aangetast. Tevens heeft de rechtspraak uitdrukkelijk geweigerd de theorie van de organische eenheid („Organtheorie") uit te breiden tot die van de eenheid tussen moeder- en dochterondernemingen („Filialtheorie"). Men kan dus a priori niet stellen dat het feit, dat in het Duitse recht op fiscaal gebied een organisatorische afhankelijkheid wordt erkend, de toepassing van bijzondere rechtsregels in het kader van het Verdrag van de E.G.K.S. rechtvaardigt.

Verweerster stelt dat, indien zij zou ingaan op de door verzoeksters geformuleerde eisen, waarbij het begrip „eigen omloopschroot" ver buiten zijn eigenlijke betekenis wordt uitgebreid, dit tot discriminatie zou leiden. Immers, zij zou dan in plaats van „eigen omloopschroot" in een nieuwe beschikking het begrip „concernschroot" moeten invoeren. Zij zou dus, teneinde te komen tot verevening van de prijzen van belastbaar schroot en die van geïmporteerd schroot, hetwelk moet worden gesubsidieerd, een nieuwe verdeling der bijdragen moeten tot stand brengen ten voordele van concerns en ten nadele van fabrieken die niet deel uitmaken van een concern.

De verschillende behandeling van concentraties welke eenzelfde rechtspersoon vormen enerzijds en van de ondernemingen welke op organisatorisch, economisch en financieel terrein met elkander verbonden zijn anderzijds, berust op een juridische grondslag, namelijk de eigendom op het ogenblik van de verkrijging; een dergelijke grondslag kan geen discriminatoir karakter hebben.

Wat betreft de aan Hoogovens en aan Breda toegestane afwijkingen, deze zijn gebaseerd op het criterium van het bestaan van eenzelfde plaatselijk geïntegreerd industrieel complex. Dit criterium kan in alle soortgelijke gevallen objectief worden toegepast.

Het in de bestreden brief omschreven criterium is niet een administratieve handeling met terugwerkende kracht, doch uitsluitend de constatering van wat de administratie steeds als rechtsregel heeft beschouwd. Het is juist, dat de uitdrukking „eigen omloopschroot" („Eigenentfall") niet voorkomt in de beschikkingen 22-54 en 14-55, doch bij de interpretatie en de toepassing van de beschikking 2-57 moet onder „eigen omloopschroot" wel hetzelfde worden verstaan als in de vroegere beschikkingen die betrekking hadden op aankoopschroot en die derhalve logischerwijze eigen omloopschroot als niet belastbaar beschouwden. Daarentegen kan de extensieve interpretatie, welke verzoeksters voorstaan, niet worden toegepast, indien deze niet in de beschikking zelf nauwkeurig is opgenomen.

De tegenstrijdigheden in de bestreden brief, waar verzoeksters op wijzen, bestaan in werkelijkheid niet. Dat de Hoge Autorteit verklaarde dat het niet nodig was de bestaande procedure te wijzigen, en terzelfder tijd het Fonds uitnodigde de achterstallige bijdragen te innen, deed zij omdat de betrokken hoeveelheden ten onrechte als eigen omloopschroot waren geboekt. Nu verzoeksters ten gevolge van een verkeerde interpretatie een onjuiste opgave hebben ingediend, moeten zij deze rectificeren. Het Fonds kan niet weten, of bepaalde ondernemingen te veel schroot als „eigen omloopschroot" in mindering hebben gebracht: dit blijkt in het algemeen pas bij de controle door de Société Fiduciaire Suisse.

Wat betreft de grief, dat de Hoge Autoriteit artikel 5 van het Verdrag niet in acht zou hebben genomen, volgens hetwelk zij verplicht is bij het vervullen van haar taak zo weinig mogelijk rechtstreeks in te grijpen, doet verweerster opmerken, dat zij wel degelijk gerechtigd is in interne aangelegenheden in te grijpen, bijvoorbeeld op het gebied van produktie en investeringen. Zoveel te minder treft haar het verwijt, dat zij op onwettige wijze schrootleveranties tussen afzonderlijke rechtspersonen aan de bijdrage heeft onderworpen.

Vierde middel: Détournement de pouvoir

Ter ondersteuning van dit middel voeren *verzoeksters* vijf stellingen aan:

1) De Hoge Autoriteit wil met haar brief een resultaat bereiken, waartoe zij eigenlijk een beschikking had moeten geven; dusdoende begaat zij een détournement de pouvoir.

2) De Hoge Autoriteit wilde haar vroegere beschikkingen wijzigen zonder de instemming te vragen van de Raad van Ministers. Teneinde deze bedoeling te camoufleren, heeft zij daarom beweerd, dat de organen van Brussel de door haar opgestelde nieuwe criteria reeds tevoren hadden toegepast. Een dergelijke handelwijze levert détournement de pouvoir op.

3) De Hoge Autoriteit wist, dat de economische structuur van verzoeksters gelijk is aan die van andere ondernemingen die niet worden getroffen door de heffing op eigen omloopschroot, daar voorbeelden hiervan haar uitdrukkelijk onder ogen waren gebracht. Door gevallen welke economisch identiek zijn op verschillende wijzen te behandelen en door aldus welbewust tussen ondernemingen van de Gemeenschap te discrimineren, begaat zij een détournement de pouvoir.

4) Door middel van de bestreden brief wil verweerster de eenheid, die een onderneming vormt, doorbreken en transacties van interne aard aan vereveningsbijdragen onderwerpen; door op willekeurige wijze een gedeelte van het eigen omloopschroot der ondernemingen als aankoopschroot te kwalificeren, camoufleert zij haar werkelijke bedoeling onder de vorm van een ingrijpen op de markt.

5) De Hoge Autoriteit begaat een détournement de pouvoir door hoeveelheden schroot, waarvoor de verbruikers geen aanspraak kunnen maken op verevening, aan de bijdrage te onderwerpen, hoewel zij tevoren in haar beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57 heeft verklaard, dat haar voornaamste doel was, te streven naar een gelijke behandeling van alle ondernemingen die van de verevening profiteren.

Verweerster antwoordt dat zij de bevoegdheden die het Verdrag haar verleent niet heeft misbruikt. Haar gedragslijn is haar ingegeven door overwegingen van juridische, economische en administratieve aard, welke alle aandacht verdienen. Zij heeft zich steeds de haar voorgeschreven doelstellingen voor ogen gehouden en zij heeft haar bevoegdheden niet gebruikt om doeleinden na te streven welke in strijd zijn met het Verdrag.

Voorts kunnen de verschillende schendingen van het Verdrag welke verzoeksters als détournement de pouvoir hebben voorgedragen, alleen als zodanig worden aangevoerd, derhalve als schending van het Verdrag, en niet uit het oogpunt van détournement de pouvoir.

De verwerende partij merkt voorts op dat het twijfelachtig is dat in casu een eventuele détournement de pouvoir eveneens zou zijn begaan „ten opzichte van" verzoeksters. Op dit punt refereert zij zich aan het oordeel van het Hof.

Voor het antwoord op de verschillende stellingen waarop verzoeksters het détournement de pouvoir baseren, verwijst verweerster naar haar uiteenzettingen naar aanleiding van de drie eerste middelen.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat de brief van de Hoge Autoriteit d.d. 18 december 1957, voor zover betrekking hebbende op de definitie van het begrip „eigen omloopschroot", een algemeen beginsel bevat;

— dat deze brief is gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap van 1 februari 1958* en derhalve ter kennis is gebracht van alle ondernemingen van de Gemeenschap;

— dat de Afdeling Markt deze brief als een „beschikking" heeft gekwalificeerd in een brief d.d. 19 februari 1958, welke het antwoord vormde op een formeel verzoek van de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft aan de Hoge Autoriteit van 6 februari 1958;

Overwegende evenwel dat, in strijd met het betoog van verzoeksters, deze brief van 18 december 1957 rechtens niet als een beschikking in de zin van het Verdrag kan worden beschouwd;

Overwegende immers, dat deze brief van 18 december 1957 weliswaar het antwoord vormde op een verzoek van het G.B.S.V.,

hetwelk inhield dat, nu de leden van dit orgaan niet tot overeenstemming konden komen omtrent de betekenis van de woorden „eigen omloopschroot", de Hoge Autoriteit op grond van artikel 15, lid 2, van de beschikking 2-57 een definitie zou geven van dit begrip, doch dat de Hoge Autoriteit niettemin heeft geantwoord dat het probleem dat het G.B.S.V. haar aldus had voorgelegd, „niet juist gesteld" was, gezien het feit dat dit orgaan „van meet af... het begrip eigen omloopschroot stilzwijgend had aanvaard volgens de letterlijke betekenis welke daaraan moet worden gehecht" en dat dit criterium moest worden gehandhaafd;

— dat hieruit volgt dat de Hoge Autoriteit niet de bedoeling had een beschikking te geven, hetgeen haar formeel was verzocht, doch slechts de beginselen te bevestigen, waarvan zij terecht of ten onrechte van mening was, dat deze logisch uit de basisbeschikking 2-57 voortvloeiden;

Overwegende dat deze opvatting bevestigd wordt door het feit, dat een wijziging van de beschikking 2-57, volgens artikel 53, lid 1, sub *b*), van het Verdrag, tevoren de instemming van de Raad van Ministers, bij eenstemmigheid bepaald, behoefde, welke voorwaarde in casu niet is vervuld; dat er overigens geen enkele reden is voor de veronderstelling, dat de Hoge Autoriteit dit dwingende voorschrift welbewust zou hebben geschonden;

Overwegende dat deze overwegingen niet worden ontzenuwd door het feit dat, in antwoord op een formeel verzoek van de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft aan de Hoge Autoriteit d.d. 6 februari 1958, de Afdeling Markt bij brief van 19 februari 1958 heeft geantwoord, dat de brief van 18 december 1957 inderdaad een „beschikking" was;

— dat immers dit antwoord van de Afdeling Markt slechts de mening van een ambtenaar van de Hoge Autoriteit tot uitdrukking brengt en op zichzelf in dit geval niet noodzakelijkerwijs de bedoeling van deze laatste weergeeft; wel moet worden opgemerkt, dat dit antwoord voor verzoeksters de aanleiding kan zijn geweest, zo niet de oorzaak, om tegen deze zogenaamde beschikking in rechte te ageren, zulks uit de gerechtvaardigde voorzorg, haar belangen veilig te stellen;

Overwegende echter dat de verschillende bovengenoemde subjectieve elementen op zichzelf niet beslissend kunnen zijn voor de vaststelling van het rechtskarakter van de brief van 18 december 1957, daar de aard van een handeling in de eerste plaats afhangt van haar doel en inhoud;

Overwegende dat bedoelde brief een richtlijn van interne aard vormt, afkomstig van een hogere overheidsinstantie en gericht tot een orgaan dat aan haar bevoegdheid is onderworpen, met het doel leiding te geven aan de werkzaamheden van dit orgaan;

— dat, indien uit deze brief rechtstreekse verplichtingen zouden voortvloeien, deze alleen betrekking zouden kunnen hebben op het orgaan tot hetwelk de brief zich richt en niet op de schrootverbruikende ondernemingen, welke mening bovendien nog wordt versterkt door het feit dat deze brief, welke is gedateerd op 18 december 1957, eerst op 1 februari 1958 in het Publikatieblad van de Gemeenschap is gepubliceerd;

— dat bijgevolg de brief van 18 december 1957 geen beschikking is in de zin van het Verdrag;

Overwegende dat derhalve het beroep niet ontvankelijk is;

KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen; dat in casu de vordering niet ontvankelijk is en verzoeksters derhalve in het ongelijk zijn gesteld;

Overwegende evenwel dat, nu de brief van verweerster van 19 februari 1958 voor verzoeksters de aanleiding is geweest, zo niet de oorzaak, om in rechte te ageren tegen de zogenaamde beschikking, vervat in de brief van 18 december 1957, er aanleiding toe bestaat de kosten te compenseren in dier voege dat iedere partij haar eigen kosten draagt;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 15, 33 en 80 van het Verdrag E.G.K.S.;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

— **Het beroep is niet ontvankelijk.**

— **De kosten worden gecompenseerd in dier voege dat iedere partij haar eigen kosten draagt.**

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zes juli negentienhonderd negenenvijftig.

DONNER RIESE

DELVAUX HAMMES CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien juli negentienhonderd negenenvijftig.

De Griffier: *De President:*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER